

/THREE PEAKS CHA

Een artikeltje van Arne Monstrey in het Klim- en Bergsport Magazine trok mijn aandacht: "The Three Peaks Challenge". Over gekke Britten die als uitdaging de drie hoogste toppen van Engeland, Wales en Schotland binnen de 24 uur beklimmen. Met daarin één zin die meteen mijn aandacht trok: "nieuwsgierig naar de Belgische variant van deze uitdaging?" Uiteraard ben ik dat...!

De Signal de Botrange met zijn 694 meter kent iedereen wel, de twee andere hoogste toppen in België blijken in het Brusselse Ukkel (129 meter) en de Vlaamse Voerstreek (287 meter) te liggen. Arne schrijft nog dat 24 uur ruim genoeg moet zijn om de fiets als verplaatsingsmiddel te gebruiken. Ik haal er Google Maps, Fietsnet en RouteYou bij en – steenwegen vermijgend – vallen die bulten inderdaad te linken met zo'n 180 kilometer. Eigenlijk niet echt een uitdaging om binnen de 24 uur te doen... Bovendien, als je vertrekt vanop het hoogste punt van pakweg Ukkel, dan heb je die technisch gezien nog niet beklommen hé. Dus als ik ook nog eens zou terug fietsen? Dat lijkt al meer op een challenge! En dan besluit ik – met mijn grote mond – om er nog een Britse toets aan toe te voegen en de hele ronde op mijn Brompton plooi-fiets te rijden...

BELGIAN THREE PEAKS CHALLENGE: C'EST PARTI!

Bon, gezegd is gezegd, en dus stap ik op vrijdagochtend 16 juni, toch met een beetje schrik, van de trein in station Holleken en begeef me vandaar naar de hoogste top van Brussel: "naamloos punt nabij busstation Kleine Hut" volgens Wikipedia. Ja, het bos daar aan de Waterlooosesteenweg ligt inderdaad enkele meters hoger. Even "beklimmen" voor een selfie en het sturen van mijn start-sms: "Belgian 3 Peaks Challenge, c'est parti!" Het is 9u02 als ik vertrek, de kartonnen piolet – deel van de carnavalsoutfit van onze Jannes – steekt parmantig omhoog op mijn rugzak.

De heenweg heb ik grotendeels kunnen samenstellen op basis van fietsknooppunten, de nummers heb ik op mijn kader gekleefd. 360 kilometer in 24 uur, dat is 15 km/u gemiddeld. Als ik hier en daar nog eens wil pauzeren, zal ik sneller moeten rijden. En dat lukt ook aardig in het begin, de eerste 60 kilometer maal ik af op drie uur. Nochtans zitten er stukken tussen die mij aan een combinatie van Parijs-Roubaix en de Strade Bianchi doen denken! De koffiekoekenlunch in Linter smaakt, volgende hongerdipjes zal ik moeten tegengaan met gels en powerbars.

Ik blijk een perfecte "weather window" te hebben voor mijn expeditie, grotendeels wind mee in de heenrit en maximaal 20 graden Celsius. De eerste Haspengouwse hellingen doen me beseffen dat er nog veel klimwerk voor de boeg ligt, 2898 meter bergop om precies te zijn. Maar na Tongeren heb ik 100 kilometer achter de rug en zit ik nog steeds op schema.

"OM 20 UUR STA IK ER: SIGNAL DE BOTRANGE!"

De Maasvallei afdalen betekent erna terug omhoog, op weg naar de Voerstreek met eerst een kleine doortocht door Nederland. De tweede top ligt nabij de Stroevenboshoeve in Remersdaal. Knooppunt 425 is de laatste op mijn spiekbrieftje, de hoeve vind ik een kleine 3 kilometer verder met behulp van de gps. De N608 vormt zowat de grens tussen Vlaanderen en Wallonië, de hoeve zelf ligt dankzij zijn lange oprit in Vlaanderen maar de poort is gesloten. Ik had het mij allemaal wat idyllischer voorgesteld, met vriendelijk lachende boerendochters die mij een boterham met hoevekaas aanbieden... Maar nee, een mueslibar of twee, en off we go! Het is half zes en de moeilijkste beklimming moet nog komen.

Wallonië begint voorzichtig zijn fietsknooppunten wat uit te werken, maar ze zijn nog schaars en de aanduiding ervan is een pak minder helder. Het is de gps die me over Henri-Chapelle, Baelen en Membach naar het wondermooie Hertogenwald brengt. Maar door het geschud over kasseien en grindpaadjes in het begin, ben ik het vijsje van de gps-houder kwijtgespeeld. Er zit niets anders op dan de gps in mijn achterzak te stoppen en af en toe eens boven te halen. In de laatste 20 kilometer bergop tot de top heb ik twee korte pauzes nodig om even op adem te komen. Maar om 20 uur sta ik er: Signal de Botrange, 694 meter!

Honger,... en geen zin in een energiegel... Restaurant op de Botrange: gesloten! Ander etablissement 500 meter terug: "Désolé monsieur, je viens de fermer. Peut-être sur le Baraque Michel... ". Een kilometer terug spurten naar Baraque Michel: oef, daar willen ze me nog een vol-au-vent serveren! Ik geef mezelf een uur pauze – dan zijn we halfweg de 24 uur – om even de situatie samen te vatten. Ik ben tamelijk moe, maar de warme maaltijd, twee cola's en een zakje magnesium helpen me er bovenop. Bovendien zijn de volgende 60 kilometer grotendeels bergaf. Ik had voor de afwisseling deels een andere terugrit gepland, navigerend op gps, maar dat zie ik niet zitten met dat ding in de hand. Bovendien is de batterij half leeg en blijk ik niet het juiste kabeltje mee te hebben om hem op te laden aan mijn Waka Waka, typisch! Zelfde weg terug dan maar, dan heb ik straks terug knooppunten om me op te oriënteren.

CHALLENGE IN BELGIË

NIET PLOOIEN, GAANI

21 uur, ik reken af, vouw mijn Brompton open en vertrek. Zalig, die afdaling in de avondzon door het bos! Even op de tanden bijten op de relatief korte klim richting Stroevenbosshoeve, want die steenweg doe ik liever niet in het donker. Verderop in 's Gravenvoeren is het gedaan met schemeren, eens kijken hoe goed ik de weg vind met de combinatie van fietskoplamp en Petzl frontale. De meeste Fietsnetborden zie ik op tijd dankzij de fluorescerende witte nummers. En op de autoloze fietswegen riskeer ik dan wel geen aanrijding, maar bergaf fietsen op een niet-verlichte Limburgse holle weg is toch ook niet alles. Ik zie maar een goede vijf meter ver, dus hoge snelheden zijn hier uit den boze.

Het vallen van de avond en het intreden van de nacht heeft niet alleen nadelen. De tegenwind is gaan liggen, het is lekker koel en ik spot enkele verbaasde reeën en dankbare egels - dankbaar dat die koplamp aan een plooi fiets toebehoort, en niet aan een voorbijrazende auto. Ik spot zelfs een das! Een stukje over middernacht en de taalgrens heen, besluit ik toch om even wat te gaan slapen. Het gras tussen de fruitbomen lijkt me een prima plek om mijn bivakzak uit te rollen. Het is nog een dikke 100 kilometer, daar reserveer ik nog best zeven uur voor, dus ik zet mijn wekker om 2 uur.

Ik heb nog geen twee minuten mijn ogen gesloten of: bâm! Een fruitboer heeft ondanks de heldere sterrenhemel zijn hagelkanon aan laten staan. Het volgende anderhalf uur word ik zo ongeveer elke tien minuten gewekt door een luide knal, maar ik heb de fut niet meer om een paar kilometer verder een andere slaapplek te gaan zoeken.

De rest van de nacht is nogal wazig verlopen: knooppunt-borden tijdig proberen te ontdekken, focussen in afdalingen, muggen en vliegjes uit mijn ogen wrijven, me afvragen hoeveel verder de top van een donkere helling ligt en ondertussen de eerdere sms-aanmoedigingen van mijn vrienden herhalen: niet plooiën, gaan!

BUSSTATION KLEINE HUT

De eerste vogeltjes hoor ik opnieuw fluiten ter hoogte van Sint-Truiden, de ochtendstond is dan wel vrij grijs, ik ben er super content mee! Mijn laatste lange pauze hou ik aan mijn lunchplek van gisteren, nog 60 kilometer en 3,5 uur, dat moet lukken. Ik voel mij wonderwel nog redelijk fris, al begint mijn zitvlak wat te protesteren en trekt er soms een pijscheut door mijn schouders. Maar na het Meerdaalbos, met nog zo'n 30 kilometer te gaan, begint mijn 'bougie' uit te doven. Die verschrikkelijke grindpaden zijn moordend voor het tempo en de batterij van de gps is leeg, dus ik kan geen alternatief meer uitdokteren.

Overijse, iets na 8 uur 's ochtends, minder dan 15 kilometer nog, sms van Arne, of het gaat lukken? Ik bel hem even terug terwijl ik geforceerd word om af te stappen op een te steil veldweggetje. Hij is er zeker van dat ik het ga halen en wil mij opwachten aan de finish in Ukkel. Fantastisch, dat geeft de burger moed! Maar even voorbij Hoeilaart is die alweer in mijn schoenen gezonken... Ik heb die laatste hellingen onderschat, in het Zoniënwoud haal ik zelfs op het vlakke nog hoop en al 12 km/u. Hoe laat is het al? 8 uur 54! Het kan toch niet zijn dat ik het hier net niet ga halen zeker!? Ik passeer knooppunt 47, de laatste, en zie in de verte auto's voorbijrazen op de steenweg. Nog een goede halve kilometer tot Kleine Hut, ik schakel zwaarder en pers er een laatste sprint uit. Daar is het eindpunt! Arne trekt mijn aandacht aan de overkant van de weg, maar ik roep terug dat ik tot aan de bushalte moet. Rood licht, maar geen verkeer, als dit dan de enige verkeersovertreding moet zijn op 360 kilometer, so be it! Kleine Hut, tik, fiets in de lucht en dan check ik op mijn gsm: 9 uur 02! Niet te geloven: ik heb het tot op de minuut gehaald...

Felicities van een breed lachende Arne en even later van Jonas en Jolijn, die speciaal zijn overgekomen van Neder-Over-Heembeek om de finish mee te maken, maar net te laat arriveerden. Koffiekoeken en fruitsap zijn een hemelse afwisseling na al die repen en liters water. En de lift terug tot Mechelen van die zeer inspirerende klimmaat van mij, wordt ten zeerste geapprecieerd! ▲